

Forfatter: Mynster, Christian Peter Gutzon

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Mynster, Christian Peter Gutzon (1842-06-10)

Citation: Mynster, Christian Peter Gutzon: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Mynster, Christian Peter Gutzon (1842-06-10)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 57. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010028.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Valløby, 10. Juni 1842.

Du min kjære Otto! Da jeg nu atter læste Dit sidste Brev, blev jeg igjen saa bevæget, og kom ret i s. 58heftig Graad; og jeg vilde dog nu saa gjerne skrive lidt til Dig; men tidt, naar Taarerne bryde frem, kan jeg ikke standse dem. O Gud! jeg er saa slet i min Sorg; ingen Fromhed eller Kjærlighed, men Kulde og Mørke og Ulyst behersker mit svage søndersplittede Sind; og jeg veed, at jeg ikke paa den Vej kan vente at forenes med min fromme, forklarede Caroline, — saa at det kun er en daarlig Trøst, hvad Du skriver, at der dog ikke er saa langt tilbage. Og dog føler jeg, hvor uendelig god Gud har været mig fremfor saa Mange. — Ja, I mine stakkels Venner! I have nu To i een Grav, som Du skriver, ligesom jeg; men I kunne græde sammen og tale med hinanden, mens jeg er saa rædsomt ene med et lille stakkels Barn, der drømmer sig lykkelig og glad, og dog aldrig her skal kjende sin Moder, vide, hvad det er at have en Moder og en saadan Moder. Og saa kan jeg sige mig atter og atter: „Min Jesus er min faste Borg,“ men næsten aldrig føle, hvad jeg før dog ofte følte: „Hvilen i min Jesus.“ Jo, i Forgaars ved Midnat stod jeg ene i min øde Have og saae det blanke Hav oplyst af den røde Nordhimmel og den blaa Hvælvning over mig bestrøet med Stjerner, og hele Skabningen liggende i Hvile, og jeg kunde da bede saa inderlig Fadervor og „Naade, Gud Fader, Søn og Helligaand,“ den lille altomfattende Bøn, jeg saa tidt bad med Caroline ved hendes Dødsleje, ogsaa i den sidste Nat. Men saadanne Himmeligaver lader jeg saa strax igjen svinde, og synker hen i den gamle Kulde og Utilfredshed. Alvorligere Læsning kan jeg næsten slet ikke samle mig til — kun smaa Brudstykker hist og her. Derfor jog jeg Din Prædiken om Daaben igjennem, lod den ligge, og maatte gjøre Vold paa mig selv, for igjen forleden at tage den s. 59for mig, og nøjere følge Dig i den. — Den behager mig aldeles ikke [her fulgte nu en udførlig, men uhyre skarp og skaanselløs Kritik]. I Daabens Hovedlærdom maa vi vistnok være enige, hvor ofte jeg end under Læsningen er sat i Forundring og Tvivl. Disse henkastede Bemærkninger maa Du tage til Takke med, da hverken Tid eller Lyst tillade mig at sende Dig Andet. — Forat komme ud af den nedtrykte Stemning, hvori jeg begyndte dette Brev, greb jeg med Vold Din Prædiken fat, tvang mig til at omtale den, tvang mig ud i en anden Region. Jeg maa derfor finde det i sin Orden, om der i disse Linier findes sørgelige Spor af Vold og Tvang. Du er min Hjertens Ven. Du maa forstaa lidt af min Smerte, og derfor bære over med mig. — — Gud give mig Kraft og Hvile i Livet og — om han ser det tjenligt for mig — snart en salig Død, — en salig Død!

Jeg har her kun talt om mig selv og om Din Bog, og næsten ikke om Eders Tab og Sorg; men derom kunne I bedre tale indbyrdes og med Fader og Moder — I Lykkelige i al Eders Ulykke!! — — Olivia er rask og munter og uendelig sød og venlig, ret som hendes Moder. Hun hilser, og jeg hilser Dig, min kjære, trofaste Ven! og Din sørgende Sanne! — Herren holde sin Haand over hende! og Dine gamle Forældre og Arngoth og Eders andre Kjære! Gud glæde dem alle! Jeg takker dem for deres Venskab og Arngoth [Arngoth Haae, Frederik Laubs Forlovede] for hendes mig meget, meget kjære Besøg - men hun kom for sent til Valløby; der er ikke mere godt at være. Men ogsaa der kan hviles i Gud, og derefter vil jeg jage.

Din Christian Mynster.

Heller dette i altfor knap Tid, end atter opsættes!